

LBRIS

We know
books

Cristina Zagaicanu

VIS REAL

SFÂRȘIT DE AUGUST

v o l u m u l

1



EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2026

P R E F A Ț A**V I S E P R I N T R E
R Â N D U R I**

Atunci, când ți se pare că te-ai pierdut în Univers, descoperi o altă galaxie, o galaxie unde fiecare stea reprezintă un cuvânt, iar fiecare sistem – o împletitură frumoasă, care redă până și cel mai sensibil sentiment.

Acolo, undeva, în adâncul Universului, i-am cunoscut și strălucirea Cristinei Zagaicanu – un suflet deschis spre comunicare, dar, totodată, prizonier în găoacea trăirilor sale interioare. Indiferent de zâmbetul larg de pe fața-i luminoasă, limpezimea ochilor ei redă, până în cel mai mic detaliu, toată suferința existenței de până acum.

A încercat să expună pe hârtie tot ceea ce-i simțea inima, deși o durea fiecare cuvânt în parte. Iar din dorința și dorul nestins al celui ce a părăsit-o prea devreme, a dat viață unui vis, care o va urmări ani în șir.

Născută pentru a se bucura de viață, Cristina Zagaicanu a primit drept răspuns o lovitură crâncenă, care i-a lăsat o amprentă adâncă în cartea destinului. După mai multe încercări, ea și-a așternut amintirile într-un roman autobiografic, transformându-le într-un „*Vis real*”.

O persoană apropiată nu moare niciodată, prezența sa continuă a fi simțită în inima celor dragi, ceea ce încearcă să ne demonstreze și autoarea romanului, cea care a murit și ea odată cu El și a renăscut prin veșnicia iubirii, prin ochii plini de glorie, care s-au stins deasupra creștetului ei.

Durerea copleșitoare i-a purtat stiloul pe hârtie, modelând fiecare sentiment astfel, încât acesta să ajungă, fără mare efort, la inima cititorului, să îi atingă coardele sufletului până la cea mai fragilă notă.

Am cunoscut-o cu foarte puțin timp în urmă, dar a reușit, fără să vrea, să-mi cucerească atenția ca cititor. E o primă încercare a Cristinei de a se afirma ca prozatoare, iar harul descoperit pe neașteptate prevede un viitor promițător.

Uneori, strategia după care ne conducem pare a fi insuficientă, de aceea trebuie să fim tentați de a avea literatura în sânge. Îmi doresc ca această primă încercare să îi fie ca lumina unui nou început, cu multe realizări și succese.

LBRIS

We know
books

Putem trăi fără a scrie, dar nicidecum nu putem scrie fără a trăi. Asta îi doresc autoarei la intrarea ei, aparent bruscă, în rândurile tinerilor scriitori!

Natalia Bradu



Este tot deal în dreapta și în stânga. E plin de munți și de văi, dar nu sunt în munți. Drumul pe care obișnuiam să merg este tot în mijloc, ca și acum, același drum de țară pe care am pășit pentru prima dată. Alergam cât mă țineau picioarele și credeam că nu mă voi despărți niciodată de el.

De fiecare dată când fac un pas, simt o adâncire în suflet. Mă tem că dealurile ar putea să se unească. Pe lângă drum era o pădure mare după trei case din dreapta și una din stânga. În casa cu numărul patru din dreapta locuiam eu, iar la capătul satului, în stânga, era o râpă adâncă, cu bolovani mari și ierburi care creșteau până la înălțimea copacilor. E un loc pustiu acum. Nici acea scurgere uriașă nu mai există – *podul s-a prăbușit*. Totul s-a schimbat și eu nu mai alerg după rațe sau găște pe acolo. Azi s-a format o prăpastie adâncă, nu mai prindem țurca, nu mai avem întreceri, nu mai dăm cu sania iarna și nici fântâna de la marginea satului nu mai este, a secat.

Nu departe de podul mic, era și un izvor care ne răcorea după ce alergam până la epuizare. Găseam și urzicile, pe care eram trimisă să le culeg. Creșteau la margine, parcă a unei grădini, acolo unde totul părea a fi ordonat.

Iarba de pe marginea drumului era ciupită de păsările domestice într-un stil select, iar animalele, cu coada lor mișcându-se din dreapta în stânga, alungau muștele care le stricau liniștea.

La capătul satului, aveam o pădure cum nu s-a mai văzut. Era mare, plină de viață, și emana mirosul proaspăt de care fiecare avea nevoie. Acum, pădurea e tăiată, iarba necosită, păsările sunt puține, iar animalele nici nu se mai zăresc. Casele sunt părăsite și oamenii trăiesc în singurătatea lor. Comunicarea care era cândva, acum nu mai există. Nu se mai adună laolaltă și nu mai cer ajutoare. Lumea s-a schimbat, au trecut la tehnici care poluează aerul, s-au lenevit, s-au retras... sau poate că eu am crescut și o văd altfel acum.

E satul meu natal, satul care le avea pe toate, satul plin de tradiții și obiceiuri. La fiecare sărbătoare, toți erau implicați. Fie că era Hramul Satului, Crăciunul, Sfintele Paște sau Revelionul. Vai, Anul Nou! Chiar și azi, încă mai aud acele cuvinte care, intuitiv, sunt transmise din generație în generație și care vor continua călătoria lor mult timp de acum înainte.

„Trebuie să intrăm curați în noul an, iar atunci vom avea parte de un an proaspăt, pur, oxigenat și fericit. Aveți grijă să nu găesc nimic murdar”, vorba mamei.

În ajun făceam curățenie, spălam perdelele, băteam covoarele, le băgam în vană cu apă și le călcam cu picioarele. Aveam niște cizme magice, le spuneam eu, pe care trebuia să le încălțăm pentru a motoli și a smulge mai bine murdăria din țoale. Căram sute de găleți cu apă pentru a le spăla bine și apoi le aruncam pe gard, ca să se scurgă și să se usuce. Mă uitam nedumerită la șiroaiele de apă care curgeau de la capetele covoarelor și nu înțelegeam de ce mai împrășcam cu atâta forță apa, dacă oricum se scurgea toată?

Mama, la rândul ei, adăuga lac pe mobilă sau lipea bucăți de tapet rupte pe care le murdărisem noi cu carioci sau pixuri, sau poate cu urma unui papuc aruncat rapid. Noi dădeam cu var pe bordură, vopseam tulpinile copacilor, poarta și gardul. Tata se ocupa cu grajdurile, cu îngrijirea ogrăzii și a cocinilor, lega și strângea la par sau schimba câte ceva ce dădea semnul că suntem gospodari în casă.

În ajunul sărbătorii se pregăteau bucatele. Începea adevăratul festin: prăjeam, fierbeam, coceam, pregăteam legumele, tăiam ingredientele pentru salate. Răciturile, pârjoalele, clătitele și gogonelele nu lipseau niciodată. Erau momente când nu ajun-

gea ceva, iar eu deveneam adevăratul „*Dute-vino*” al casei (L.C.). Mi se spunea că sunt „*iute de picior*” și că eu trebuia să mă ocup cu alergatul, în timp ce cele două surori mai mari participau la gătit, iar cele mici nu știa niciodată când reveneau.

Mergeam la bunica, la mătușa, la cumătra sau la cine mă trimitea mama după încă un ou, 200 g de lapte, usturoi sau orice altceva care lipsea dintr-un fel de mâncare și trebuia adăugat pe moment. Alergam toți, cu treabă, și mi se dădea câte o sarcină: „*Mestecă asta, să nu se ardă; lasă ceapa până capătă culoarea asta, apoi oprește focul; adună spuma și pune capacul.*” Sau o duceai direct la rece.

„*Trebuie să le știi pe toate, că ești femeie și nu vreau să mă vorbească soacra-ta că nu v-am învățat. Învață, boțule*”, asta era repetat la fiecare 10 minute sau „*Așa se face!*” și îți lua ce aveai în mână, îl adăuga la preparat și, pas cu pas, te învăța cum se face toată treaba asta.

Alergam după găini, rațe, găște sau cocoși prin coteț, de nu reușeai să îți dai seama unde mă aflu, doar îmi vedeai talpa piciorului fugind, iar păsările plecau la fuga mea. Căutam tot felul de metode să le prind, deși eram furioasă pe ele. Dacă vreuna era mai iute decât mine, ajungea să primească un picior din partea mea, chiar dacă nu asta voiam. Căutam să le prind normal, fără lovituri, dar ele nu înțelegeau și atunci primeau ce primeau. De

fiecare dată îmi puneam aceeași întrebare: „*La ce mai aleargă așa? Chiar nu înțelege că nu vreau să mă joc de-a prinselea prin coteț?*”

Apoi trebuia să le tai și să le pun în apa clocotită, ca să le smulg penele. „*Ia-le prima dată de la picioare, că după se curăță greu*”, îmi spunea mama, iar vocea ei răsuna clar, indiferent de ce făceam. Când vedea vânătaia de picior pe corpul păsării, se oprea o clipă și părea că se gândește, se vedea pe fața dumneai că meditează asupra situației. La final mă lăsa în pace, nu mă mai întreba nimic și eu mă simțeam ușurată.

„*De la ce ar putea să aibă asta? Oare mai are vreo pasăre așa?*”, se întreba ea, analizând toate posibilitățile. Apoi îmi arunca o privire scurtă, fără cuvinte, și asta era tot.

Știu, poate părea crud, dar îmi plăcea fotbalul și păsările agitate erau pentru mine mingea perfectă. Le loveam cu putere și le vedeam amețite căzând lângă gardul vecinului, care adesea părea să fie casa lor. Îmi părea rău pentru ele când le vedeam cum își dădeau ochii peste cap, dar, în același timp, îmi părea rău și de mine, că nu aveam timp să merg la terenul de fotbal. Apoi venea ziua în care se tăia purcelul. Era ziua mea norocoasă, pentru că nu mai trebuia să mă ocup de mâncarea lor sau să le fac curat. Călăritul pe purcel și mânatul calului prin curte, după cum e obiceiul, mă impresionau.

Tata ne chema pe toți și ne invita să urcăm pe el, în timp ce bărbații serveau un pahar de vin și așteptau să se răcească puțin, ca să-l poată curăța. Iubeam aceste tradiții și aș fi fost fericită să le trăiesc și azi.

Surorile mai mari refuzau, spunând că sunt deja mari și nu mai vor să participe la „*jocul*” ăsta, dar, când venea vorba de împărțit carnea și de cărat în beci sau la frigider, erau cele mai active. Mama pregătea din ficat și rinichi o gustare pentru oamenii care veniseră să ajute la tăiat, iar la final le dădea câte o bucată din carne, explicându-ne: „*Așa se face!*”

Când ajutoarele plecau, rămâneam doar noi, cei din casă, și atunci munca abia începea. Trebuia să punem carnea la loc, să ne asigurăm că nu se strică de la muște sau altceva. Pregăteai totul, de la lemnele pentru foc până la borcane, pe care le spălai și le așezai cu fața în jos, ca să nu aibă apă. „*Împarte carnea cum poți, fie bucăți mari sau mici, doar să se vadă că te-ai apucat de treabă*”, îmi spunea mama. Și când vedea că mai mănânc, se auzea din toată curtea: „*Nu mai mânca atât, că o să te doară burta!*”

Purcelul era împărțit foarte bine. O parte mergea la tocăniță, alta la grătar, o altă parte pentru ciorbă, pârjoale, iar picioarele și urechile erau pentru răciturile cele mai perfecte. Era un sentiment minunat în casa noastră, în sufletele noastre, iar în

ochii noștri se citea atâta bucurie, veselie și bună-tate, încât cuvintele nu pot să o redea.

În acea zi specială eram îmbrăcate frumos și, ca de obicei, ieșeam la plimbare cu fetele. Ne dădeau și câțiva bănuți de buzunar, să ne cumpărăm înghețată și suc, desigur. Ne întâlneam în centrul satului, fiecare după vârsta sa, cu prietenele și colegii, căutând ce să facem în acea zi. Eu, de obicei, alegeam terenul de fotbal și, chiar dacă eram în rochița mea cea nouă și frumoasă, nu mă puteam abține să nu dau câteva lovituri de minge. Știam că, dacă ajung acasă cu rochița murdară, voi primi întrebări de la mama, dar, în acel moment, dorința de a juca fotbal era mai puternică decât orice.

Surorile mai mari erau cu cei mari. Dacă le vedeam întâmplător, mă apropiam și eu, curioasă, le urmăream și încercam să ascult ce vorbesc. De multe ori mă fugăreau și îmi spuneau că nu era locul meu acolo, că nu era de mine discuția lor, dar mie îmi plăcea cum își schimbau expresiile feței. Plecam de acolo, dar știam că, atunci când întorceau capul, mă găseau tot acolo, cu ochii pironiți asupra lor. Nu era nimic personal, doar că eram curioasă să aflu ce fac ceilalți, ce se discută. De obicei răspundeau cu priviri încruntate și mă alungau cu gesturi: „*Dispari de aici!*” Eu mă strâmbam la față, le arătam limba și îmi agitam capul, dar, în cele din urmă, plecam. Le lăsam în pace, pentru că

mă amenințau că, dacă mă spun acasă, vor fi supărați și nu voi mai ieși nicăieri.

Mergeam apoi la cele mai mici, le prindeam de mână și le urmăream cum se țineau într-un cerc, cântând cântecele pentru copii de pe „*Puf Puf*”. Era plictisitor pentru mine. Așa că mă plimbam cu câteva fete și, chiar dacă vorbeam ceva, se vedea că ele aveau conversațiile lor, iar eu doar ascultam. Se simțeau fete mari, deja schimbate, aveau buzele strălucite și părul lăsat pe spate. Atunci când vedeau pe cineva, se transformau în îngeri. Eu le urmăream dintr-o parte, observând schimbul de măști, și încercam să evit astfel de momente.

După câțiva pași făcuți, m-am oprit în loc, ca un stâlp înfipt adânc în pământ, atunci când am văzut niște băieți care vorbeau și defilau pe lângă motocicletă lor. Am închis ochii și m-am văzut deja în geaca de piele, cu pantaloni tot de piele și o cască neagră pe cap, plimbându-mă pe toate autostrăzile. Simțeam aerul rece pe lângă urechi, vedeam cum copacii trec pe lângă mine, cum merg mai repede decât un avion care tocmai decolase. Era un vis atât de real, atât de bine conturat, încât mă simțeam deja acolo. Dar sunetul motocicletei care a pornit m-a trezit din visare. Am văzut cum băieții urcă pe motocicletă și pleacă, iar eu rămân doar cu un gând: „*Ehe, trebuie să mai crești, fetițo!*”

Căutam ceva interesant de făcut, dar nu găseam nimic în momentul acela. Apoi mi-am amintit că aveam niște bănuți pe care încă nu îi cheltuisem și, deși nu eram sigură ce aş vrea să cumpăr, mă gândeam că, dacă mi i-au dat mama și tata, nu aveam de ce să-i dau înapoi, trebuie să-i folosesc oarecum. Așa că m-am dus la magazin. Era o coadă destul de mare, toți păreau că aveau bani și voiau să-i irosească fără să se gândească la ziua de mâine. Sticlele de alcool se vindeau rapid, în timp ce pâinea sau pasteles erau de neatins. Îi vedeam pe toți agitați, parcă amețiți și grăbiți, fără să mai observe că și eu eram acolo, o pitică printre ei. În zilele astea, oamenii păreau mai diferiți decât de obicei, iar eu nu mă puteam abține să nu am întrebări. De multe ori îmi călca cineva piciorul, iar mai târziu mă împingea câte unul pe umăr, încercând să se bage în față. Eu, însă, mă feream de toată agitația asta. Apoi m-am pomenit în mijlocul unei discuții:

— Matale vezi? Îmi iese îndrăzneala în față.

— Cu mine vorbești? Un domn nedumerit îmi răspunde.

— Da, nici nu ai auzit?

— Ce?

— Nu vezi că e rând aici?

— Ba da.

— Atunci de ce nu stai în spatele meu?

Și-a pus mâna la gură, a bombănit ceva și a ieșit, iar toți cei care erau acolo păreau că mor de răs. Am profitat de momentul lor de distracție, i-am lăsat să-și termine răsul și am cerut doamnei vânzătoare exact ce aveam nevoie, fără să mai respect rândul, căci, scuze, dar toți erau acum ocupați și eu nu aveam timp de pierdut. Mi-am luat o înghețată Eskimo, care era una dintre preferatele mele. Până am apucat să o mănânc, mi-a pătat rochița. Stăteam acolo, pe scările magazinului, în față, pentru că voiam să par mai mare și să-i văd pe toți de sus. Însă, când cineva se apropia prea mult de mine, mă supăram și îmi aplecam capul. Voiam să fiu mai mare, să fac tot ce îmi doream, nu doar ce se aștepta de la mine la vârsta pe care o aveam.

Dintr-o dată, trebuia să plec acasă. Soarele se ascundea după deal și Luceafărul urma să răsară în orice moment. Sărbătoarea se termina pentru mine și trebuia să mă întorc acasă. Le căutam pe cele mici și le spuneam că trebuie să plecăm, apoi numărăm copacii de pe marginea drumului până ajungeam la poarta casei. Era o regulă simplă: cele mai mici plecau mai devreme, iar cele mari aveau voie să se mai oprească, chiar dacă era întuneric și cocoșii nu mai cântau. Intram obosită și uitam că, atunci când am plecat, mă priveam într-un fel și acum totul era diferit. Parcă mă întorsesem de la război. Nu știu cum se întâmpla, dar înghețata căzuse din greșală pe rochița mea. După ce am

analizat încă o dată ținuta, mi-am dat seama că și sucul pe care îl credeam „wow” s-a dovedit a fi plin de coloranți și mi-a lăsat o pată pe hăinuța mea preferată.

— Mai curată nu puteai să vii? Iarăși te-ai băgat la fotbal și unde-s surorile?

Era mama, care apărea nu știu de unde și începea să mă ia la întrebări. Ridicam capul din pământ. Ce era cu visele mele la taifas și, automat, mă trezeam la realitate. Trebuia să răspund la toate întrebările dumneaei. Îmi făceam ochii mari și nemulțumiți, încercând să transmit că tocmai mă aflam într-un vis frumos, în care conduceam o motocicletă. Dar curiozitățile mamei mă aduceau cu picioarele pe pământ.

Pff, de parcă știam eu cine și unde-i... Nu duc contabilitatea nimănui, nu am idee. Cele mici trebuiau să fi ajuns acasă sau veneau din urmă... nu mai știu și... lăsați-mă să visez, vă rog!

În satul meu, acasă, era minunat. Eram toți împreună, cu bune și cu rele. Se vedea o echipă perfectă, muncitoare și gata să sară în ajutorul celuilalt. Aici, în satul nostru, puteai să-ți câștigi pâinea chiar de acasă, fără să trebuiască să ieși afară, doar dacă îți doreai. Aveam mult pământ care aștepta să fie prelucrat. Se cultiva tutun, iar câștigurile erau bune. Aveam copaci de coacăze, coarne, vie și toate cele ce se găseau la țară. Dacă

știa cum să hoinărești prin dealuri sau care potecă să o alegi ca să îți păstrezi din putere, adunai banii la sfârșitul zilei sau al săptămânii.

Îmi plăcea să urc pe deal, să mă văd de la înălțime, să ies din adâncimea locului în care trăiam. Și, când aveam timp sau era vreo sărbătoare când nu trebuia să muncesc, repetam acest ritual de a urca, doar ca să mă simt înaltă. Apoi îl urcam din nevoie, adesea, pentru a face treburile pentru care eram trimisă. Vai, îmi amintesc și acum acea imagine: *„Dacă nu le făceai cum trebuiau făcute, vei mai ridica o dată dealul, că doar nu-ți slăbesc picioarele”* – vorba părinților.

Am trecut prin asta de multe ori, încă eram la început. Mă obișnuiam cu munca, cu cerințele, cu ritmul. Într-o seară, am uitat să aduc vițelul acasă și am fost trimisă după el. Mergând abia, abia, eram epuizată după o zi întreagă de muncă la prășit, unde trebuia să fii rapidă, să nu tai planta din greșeală, iar glasul se auzea la fiecare pas: *„Mișcă-te mai repede! Apleacă-te și rupe buruiiana de la rădăcina plantei, că nu ai oase în burtă!”* – mama. Eram arsă de soare, însetată, plină de pământ, transpirată, flămândă, iar unghiile mele erau încărcate de tot felul de mizerii. Eram elevă în clasa a III-a, trezită la 4-5 dimineața și grăbită să muncească, pentru că trebuia să facem norma, să fim productivi.

Odată ajunsă acasă, nu te așteptai să găsești masa pregătită sau baia gata. Era și aici un fel de matematică, o împărțire a sarcinilor: dacă cineva pregătea masa, altcineva făcea altceva, iar tu te ocupai de altceva până ajungeai la numărul 7. În cazul meu, erau animalele. Urcam din nou dealul, iar în acea zi eram supărată și plină de silă. Mă uitam la pământ, îmi urmăream pașii și așteptam ca celălalt picior să vină mai repede. Totuși, simțeam cum mă ține încătușată oboseala. Voiam să merg mai repede, să ajung să dorm, pentru că știam că a doua zi mă așteaptă o muncă la fel de grea sau poate chiar mai grea, dar nu reușeam să mă mișc mai repede, picioarele îmi erau grele. Aș fi vrut să-l trag pe unul, să-l împing mai departe, dar nici brațele nu mă mai ascultau. Eram un pușor pierdut în întuneric, parcă plouat, cu aripioarele lăsate până în pământ și cu picioruțele frânte.

Odată cu mersul ăsta, se auzea un țipăt mai sus, spre gardul vecinului. Am tresărit și am început să caut sursa acelu sunet. Eram speriată, simțeam o frică adâncă de animalele sălbatice, iar, având în vedere că locuiam aproape de pădure, gândurile cele mai negre și mai înfricoșătoare mă cuprindeau. Totuși, eram doar un copil și nu eram pregătită pentru o confruntare cu animalele sălbatice, nici pe departe.

Am simțit o adrenalină crescând după ce am auzit acel țipăt. M-am concentrat cu toată atenția

asupra căutării sunetului. Nu aveam cu ce lumina, doar luna îmi oferea o fărâmbă de lumină, ca să mai pot vedea ceva. Mă ascundeam pe după tufişuri sau tulpini de viţă-de-vie, eram mică și mă puteam ascunde oriunde, măcar un avantaj din înălțimea mea, eram atât de mărunțică.

Când am realizat ce se întâmplă, am răsuflat ușurată. Era un mieluț care își prinsese piciorul într-un gard de sârmă, care avea o gaură prea mică pentru a-l lăsa să treacă direct. Încerca să iasă, dar capcana în care căzuse necesita mai multă atenție și un clește mai mare pentru a tăia sârma. Piciorul lui era însângerat, iar sunetul de durere pe care îl scotea m-a făcut să mă grăbesc. În timp ce se zbătea, am învățat un mesaj important din acea situație: „*Niciodată nu ceda!*”

Nu am putut trece nepăsătoare pe lângă el. L-am ajutat. Mi-am adus aminte de cum tata dezvelea sârma atunci când nu avea un clește și am încercat și eu. Cu răbdare, îndoind și dezdoind sârma, aceasta s-a rupt. Mielul încerca să se miște, se învârtea pe loc, se întorcea către locul unde lucram, ca și cum ar fi știut ce se întâmplă.

— *Hai, stai calm, nu e așa greu să înțelegi că fără mine nu scapi de aici, îi spuneam, de parcă ar fi putut înțelege. „Dar stai, tu ești din rudenia oilor, deci e clar...”*

L-am eliberat și, deși acum era liber, mielul nu s-a oprit din încercările lui. Sângera, dar continua să încerce să fugă. Își căuta drumul, călcând cu grijă pe piciorul rănit, și, deși abia atingea pământul, continua să meargă. Și eu, la rândul meu, am mai învățat ceva în acele momente: *„Indiferent de cum îți este apăsat corpul – nu te opri, mergi!”*

Mielul știa exact unde trebuie să ajungă. Căuta casa lui și, fără să se oprească sau să se întoarcă, a trecut hotarul și a ajuns pe terenul lui. M-a surprins momentul când s-a întors și mi-a aruncat o privire. O privire lungă, de parcă mi-ar fi mulțumit sau, poate, s-ar fi asigurat că nu-l urmăresc?

Am găsit și vițelul pe care trebuia să-l aduc acasă. Avea ochii mari și strălucitori. Era mult mai mare decât mine, atât în înălțime, cât și în greutate, dar tot i se spunea „vițel”. Când m-a văzut, s-a uitat fix la mine, cu capul plecat și coarnele mai ascuțite decât dimineață. Picioarele îi erau adânc înfipte în pământ și urechile îi erau ciulite, parcă se pregătea pentru o luptă. Mă apropiam de el, dar nu făcea niciun pas, stătea acolo, într-o liniște tensionată. M-am oprit și l-am privit cu atenție, încercând să înțeleg ce intenționa, de ce stătea acolo, pregătit pentru ceva? Mi-am întors capul în dreapta și în stânga, să văd dacă nu cumva cineva se apropie pe la spatele meu. Poate că el, vițelul cu urechile ciulite, ar fi fost acolo să mă apere? M-aș fi simțit ca o adevărată Regină dacă, în spatele

meu, aș fi văzut măcar o pisică și, în fața mea, el, boul încornorat, se pregătea să mă apere de vreun pericol. Dar... nu era nici măcar o muscă în jur. În schimb, auzeam un târâit, un sunet de creatură care se lăuda că poate cânta, în timp ce eu eram moartă de oboseală.

Îmi întindeam palma spre vițel, sperând să-l trezesc la realitate, fluturând-o în fața lui mai tare decât își mișca el coada când încerca să alunge muștele. Dar nu am primit nicio reacție. Credeam că visează și el, ca mine: eu, regina, și el, în gândurile sale, pregătindu-se pentru lupte mari. Dar nu era așa. Eram încă prinsă într-o prăpastie, iar burta mea, care scotea sunete de foame, îmi aducea aminte că aveam nevoie de masă. Oh, masa aceea plină cu bucate!

Totuși, Domnul Vițel stătea acolo, cu privirea fixată pe mine, nici pe o clipă nu o schimba. Asta m-a făcut să-i vorbesc:

— Hei, hooo, ești cumva gelos pe mielul? Și nu te mai holba așa la mine, că nu am capă roșie ca să începem o luptă acum, aici! Nu suntem la jocul toreadorilor, trezirea! Hai, mișcă-te, că sunt prea obosită ca să mai am și o ceartă cu tine!

Mergeam, ca de obicei, pe aceleași cărări bătute, cu capul plecat. De data asta, el părea să mă conducă, și nu invers, doar nu prășise toată ziua ca mine. La jumătatea drumului, și-a amintit că-l

așteaptă gustarea acasă. Și, uite că atunci a simțit nevoia să grăbească pasul. Îl înțelegeam, avea frica aceea că, dacă nu se grăbește, altcineva ar putea să-i înghită mâncarea. (...În fiecare seară, toate animalele erau servite cu ceva în plus: lapte mai gras, să arate bine la vânzare...).

Am înțeles momentul când eram deja pe jumătate trântită la pământ. Într-o smuncire bruscă, mi-a smuls lanțul din mână și m-a trântit, făcându-mă să cad, fără niciun răspuns din partea mea. Mă mir cum de nu mi-a ajuns țărșul, priponul, în cap. De mi-ai fi văzut fața..., de mi-ai fi auzit cuvintele rostite și mâinile prin aer... dar am primit ceea ce mi s-a dat. El și-a făcut plăcerea, și-a arătat răzbunarea că l-am adus cu întârziere acasă, dar doar până la un punct. A fost până la prima porțiță, care, dacă nu i-o deschideam, ar fi rămas acolo. Și acolo a rămas, pentru că nu era să-l las pe el câștigător în jocul pe care tot el îl organizase, încă de când l-am văzut cu ochii holbați asupra mea, jocul toreadorului, fără capă roșie, dar cu lanțul și priponul. Mă simțeam un pic aiurea, eram prea mică, obosită și împinsă la muncă, iar el îmi mai făcea și asta. Nu a scos niciun sunet, stătea mut acolo și cred că mi-a înțeles mesajul, iar asta m-a surprins și m-a mulțumit. Mă gândeam că nu voi auzi întrebările acelea de „*De ce mârâie vițelul?*” când voi merge și eu la masă.

Ajunsă aproape de masă, unde toți înfulecau deja, prima întrebare nu a fost despre cât de ciufulită, zgâriată și plină de sânge eram pe la genunchi, ci „De ce ai întârziat atât?” Am evitat răspunsul, mi-am spălat mâinile și m-am așezat într-un colț, mai în dreapta ta. Mi-ai dat pâine și mi-ai spus să mănânc prima din astea și apoi din celelalte. Oare de ce? gândeam eu atunci...

Nu reușeam să mestec și să înghit la câtă foame aveam. Băgam cu două mâini în gură, dar parcă nimic nu ajungea în stomac. Părea că eram un sac fără fund și, oricum, tot slabă.

— Mănâncă și tu mai repede, că nu voi sta toată noaptea cu masa întinsă! Și mănâncă frumos, ca să nu trag vreo rușine pe afară! Iar după ce terminați: una strânge masa; alta spală vasele; cealaltă pune apa; a IV-a pregătește geanta pentru mâine, iar ultima... nu face nimic, că e prea mică. Ba nu, ultima, să verifice dacă e închisă ușa de sub prag, ca să nu intre vreo pisică și să mănânce puii. Încercați să le faceți repede, că mâine e zi grea!

Era vocea dumneaei, vocea pe care o auzai chiar dacă îi erau răgușite coardele vocale. Îți răsuna în cap mai tare decât sunetul unui tren atunci când vrea să oprească. Era strictă, corectă, iar toate trebuiau să fie la locul lor. Dacă nu o făceai, ai, mama dragă, cum îți prindea părul lung și mătăsos, fără fixativ.